

Sue Bentley

Varázslatos jóni

EGY
ÚJ BARÁT

Delfin
KÖNYVEK

Eleanor alig várja, hogy végre elutazhasson nagynénjéhez, akinek sok pónija van. A lány azt tervezi, hogy a fél nyarat lóháton tölti. Azonban hatalmasat csalódik, mikor kiderül, hogy nagynénje lovai vadlovak. Eleanor épp a kert végében búslakodik, mikor megpillant egy csodaszép lovat. A lánynak tátva marad a szája a csodálkozástól, de az igazi meglepetés csak ezután következik: a ló megszólal...

„A kedvenc állatom a póni. A vadasparkban már láttam néhányat. Minden álmom az, hogy egyszer felüljek az egyik hátára.” **Kata**

„A pónik sokkal aranyosabbak, mint a lovak, mert olyan kicsik. Remélem, egyszer nekem is lesz saját pónim!” **Noel**

Sue Bentley

Varázslatos Póni

EGY
ÚJ BARÁT
— részlet —

★ 1. fejezet ★

– Gyönyörű ez a hely! – kiáltott fel Eleanor Gale. – Már alig várom, hogy megismerjem Pippa néni új pónijait!

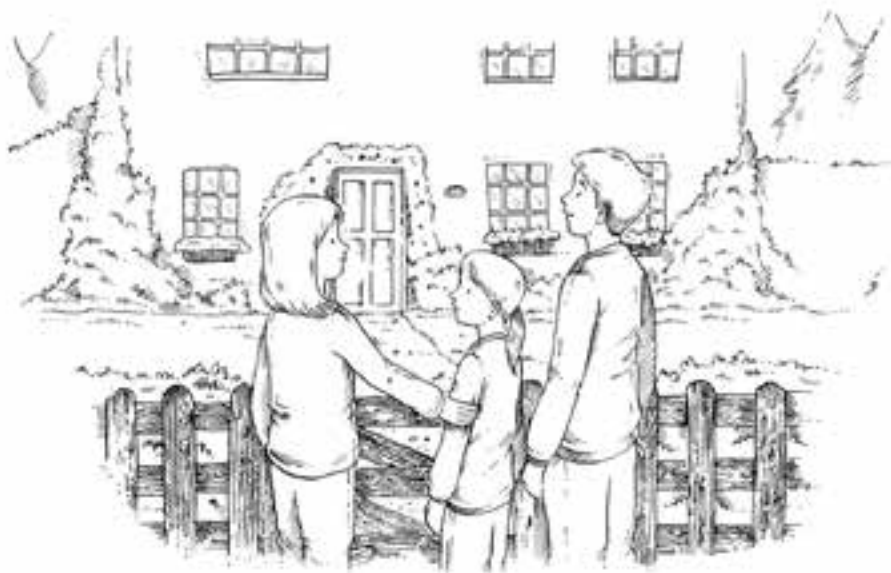
A Tölgy a házra nézett, ami az erdő szélén állt. A bejárati ajtót rózsá futotta körbe, a kertje pedig tele volt színes virágokkal.

Eleanor anyukája elmosolyodott.

– Valami azt súgja, nem bánod majd, hogy itt töltöd az iskolai szünetet, amíg mi apáddal elutazunk.

Eleanor szülei mindketten egy zenekarban játszottak. Elkísérhette volna őket a turnéra, de a kislány inkább úgy döntött, hogy elfogadja a nagynénje meghívását.

– Lovaglással töltssem a napot, vagy kuksoljak egy unalmas szállodai szobában? Nem is kérdés! – jelentette ki Eleanor.

Az apukája elnézően mosolygott, miközben nekiállt kipakolni a kislány bőröndjeit.

Ő egyáltalán nem volt oda a lovakért, és meg is lepte Eleanor póni-mániája.

– Tessék! – dobta oda Eleanornak a táskát a lovaglócuccával.

– Kösz!

A kislány fürgén elkapta, és besétált a kapun. Épp akkor, amikor a nagynénje kinyitotta az ajtót.

– Eleanor! De örülök, hogy látlak! – ölelte meg Pippa Treacy az unokahúgát.

Magas, karcsú, göndör barna hajú nő volt. Az arca napbarnított, a szeme nagyon kék.

– Szia, Pippa néni! – Eleanor viszonzta az ölelést. – Imádom az új házat!

– Én is. El sem hiszem, hogy már fél éve itt lakom. Ahogyan azt sem, hogy te vagy az első vendégem, aki itt alszik.

Pippa Eleanor anyukájának a nővére volt. Fotósként abból élt, hogy a vadvilágot fotózta.

– Hogy haladnak a kiállításod előkészületei? – kérdezte Mrs. Gale.

– Ne is kérdezd! – sóhajtott Pippa, miközben a füle mögé tűrt egy hajtincset. – Rengeteg a dolgom. Szerintem soha nem leszek kész.

– Hát... talán Eleanor segíthet neked – indítványozta Mrs. Gale. – Elég jól bánik a számítógéppel.

– Aha – válaszolta Eleanor szórakozottan.

Valójában csakis arra tudott gondolni, hogy hamarosan lovagolhat a nagynénje pónijain. Tudta, hogy nagyon fog neki hiányozni a kedvenc pónija, Foltos, akin a lovaglóiskolában lovagolt hétvége, de kárpótolni fogja, hogy itt minden nap nyeregbe ülhet. Azon tűnődött, vajon lesz-e kedvence a nyaralás végére, mert az olyan lenne, mint egy saját póni...

– Nagyon sajnálom, hogy nincs időnk bemenni, de máris késésben vagyunk – mondta Eleanor anyukája, miközben megölelte a nővérét. – Megígérem, hogy amikor eljövünk Eleanorért, itt töltjük az egész napot.

– Ajánlom is! – mosolygott Pippa, és figyelmeztetően intett az ujjával. – De akkor jobb is, ha indultok, mert lekésitek a gépet. Jó utat, és ne aggódjatok Eleanor miatt! Jól megleszünk, igaz, kicsim?

Eleanor bólintott, búcsú puszit adott az anyukájának és az apukájának, aztán Pippa mellett állva integetett. Nagyon elszomorodott a gondolatra, hogy hat hétig nem látja őket.

Amint a szülők kocsija eltűnt szem elől, Pippa néni bekísérte Eleanort a házba, és megmutatta a hálósobáját. Szép, napütéses szoba volt a ház hátsó részében. Az ablakból ki lehetett látni a hátsó kertre, aminek a kapuja egyenesen az erdőbe nyílt.

Eleanornak feltűnt, hogy nem lát se kifutót, se melléképületeket. Azon töprengett, a nagynénje vajon hol tartja a pónikat.

Húha! Ez egy póni paradicsom! – gondolta a hatalmas fák között kanyargó ösvényeket és lila hangával meg csenevész fűvel benőtt tisztásokat látva. A fák között beszűrődő napfény megcsillant a patak vizén. Eleanor elképezte, milyen csodálatosakat fog lovagolni.

– Elmehetnénk megnézni a pónikat? – buggyant ki belőle a kérdés. Nem tudta türtőztetni magát. – Farmon vannak vagy istállóban? Hány pónid van? Hogy hívják őket?

A nagynéni elnevette magát.

– Lassíts, Eleanor! Egyszerre egy kérdés! Három van: Mary, Jed és Bús. De nem lesz egyszerű megtalálni őket, mert a szabadon tartott pónik messzire elkóborolhatnak. Egy örökkévalóságig is eltarthat.

Eleanor a homlokát ráncolta. Hogy érti a nagynénje, hogy szabadon tartott?

– Azt hittem, a tieid.

– Igen, de ez nem ilyen egyszerű – magyarázta Pippa. – Én úgynevezett közbirtokos vagyok. Olyasvalaki, aki egy erdei házban él, és vannak bizonyos jogai. Például az, hogy az erdőben legeltethet pónikat. A pónijaim vadon élnek, és nyáron tulajdonképpen magukról gondoskodnak. Egy dolguk van: hogy vigyázzanak az erdőre.

Eleanort lenyűgözték a nagynénje szavai. Eddig még csak nem is hallott olyanról, hogy közbirtokos.

– Sok vadon élő póni lakik az erdőben?

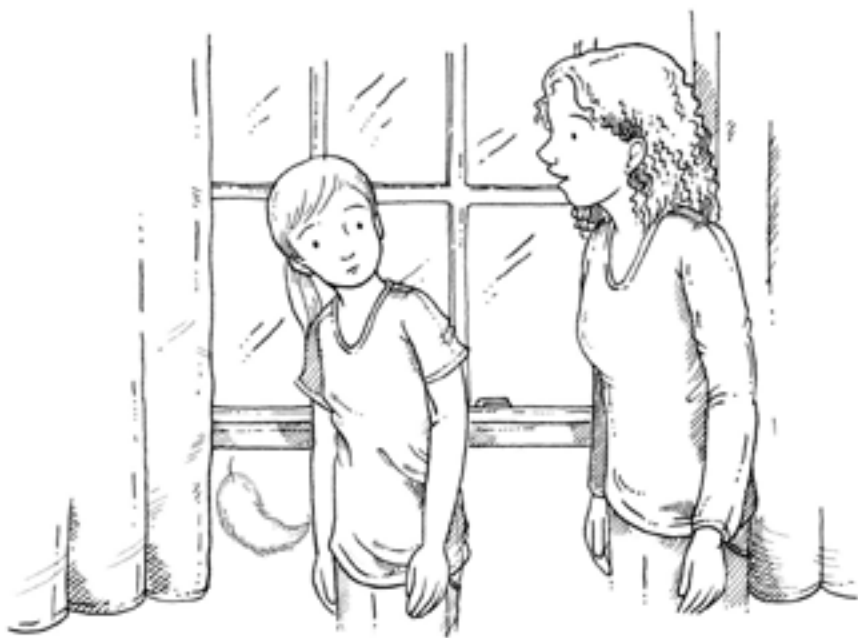
– Úgy négyezer. Mind közbirtokosoké. Télen viszünk nekik szénát, fizetjük az állatorvosi ellenőrzést és gondoskodunk róla, hogy fluoreszkáló gallért viseljenek, hogy éjjel biztonságban legyenek. És így tovább. Aztán vannak rendszeres szemlék is, amikor a ménest megritkítják, vagyis eladnak pár pónit.

– De hogy találod meg őket, ha lovagolni akarsz rajtuk? – kérdezte mohón Eleanor.

Pippa néni meglepődött.

– *Nem* lovagolok rajtuk. Egyik pónim sincs betörve. Gondolkodom rajta, hogy veszek egyet lovagláshoz, de még nem kerítettem sort rá.

Eleanor szóhoz sem jutott. Arra gondolt, hogy akkor egyáltalán nem fog tudni lovagolni a nyaralás alatt. Így még jobban elkezdtek hiányozni a szülei, és azon töprengett, talán mégis el kellett volna kísérni őket a turnéra.

Ám igyekezett elrejtteni az érzelmeit, hogy a nagynénje ne lássa, hogy mennyire csalódott.

– Azt hiszem, jó móka lesz pónivadászatra menni. Találjuk meg Maryt, Jedet és Búst! – mondta erőltetett vidámsággal.

– Tényleg nagyon különlegesek – mosolygott Pippa néni. – Ezért szeretem fotózni őket. Kimegyek, és keresem a pónijaimat, amikor csak tehetem. Még ha nem is akadok rájuk, általában vannak ott mások.

Eleanort kicsit felderítette a gondolat, hogy életében először vadon élő pónikat láthat.

– Megyek és átveszem a cipőmet, mielőtt kimennénk az erdőbe. Mindjárt visszajövök!
– mondta lelkesen.

Pippa felkacagott.

– Hékás, ifjú hölgy! Nem úgy értettem, hogy most rögtön mehetünk. Attól tartok, be kell ugranom a városba néhány nyomatért, amiket bekereteztettem, aztán össze kell rendeznem a meghívókat. De holnap vagy holnapután elmehetünk pónikat keresni. Viszont elkísérhetnél, és akkor felfedezhetéd a helyi boltokat, amíg én a keretezőnél vagyok.

Eleanornak nemigen volt kedve vásárolgatni.

– Azt hiszem, inkább itt maradok kicsomagolni, ha nem gond.

– Nekem nem. De biztos vagy benne, hogy elleszel egyedül?

– Teljesen. Már majdnem tíz éves vagyok, Pippa néni. Ha végeztem, kiülök a kertbe olvasni.

Pippa szélesen elmosolyodott.

– Jóságos ég, de megnőttél! Nem maradok sokáig, és hozok haza valami finomat vacsorára. Mit szólsz a pizzához?

– Jól hangzik – bólintott Eleanor.

A nagynéni lesétált a földszintre, aztán Eleanor hallotta, ahogy egy autó beindul, és elhajt. Bánatosan lehuppant az ágyat borító színes takaróra, és engedte, hogy elöntse a csalódottság.

Mivel nem voltak pónik, amiken lovagolhatott, úgy tűnt, ez egy nagyon magányos nyaralás lesz. Pippa néni kedves volt, de Eleanor tudta, hogy nagyon lefoglalja majd a kiállításra való készülődés. Nagyon igyekezett, hogy ne kívánja azt, bár ne jött volna

ide, de nem tudta elhessegetni a gondolatot. Ráadásul még vele egykorúak sem voltak a közelben, akikkel együtt lóghatott volna.

Felállt, a lovaglósizmáját és a kobakját pedig betette a szekrénybe, mert úgy tűnt, nem sokat fogja használni. Miután behajtogatta a ruháit a komódba, fogta a könyvét, és lement a földszintre.

Lassan kibaktatott a kertbe, aztán leült a pázsitra, és élvezte a frissen vágott fű illatát. A délutáni nap aranyfénybe borította a fák csúcsait. Egy vörösbegy ugrott az egyik kerítéspóznára, és oldalra billentett fejjel nézett Eleanorra. Amikor a kislány letette a könyvét, és elsétált a kert végébe, a madár elrepült.

Eleanor karját az alacsony kertkapun pihentetve az erdei tisztásra meredt. A hanga és a porosnak tűnő fű foltjain túl látott egy ösvényt, ami nyír-, kőris- és tölgyfák ligetébe vezetett. Azon tűnődött, hogy vajon

a nagynénje pónijai ott vannak-e valahol azok között a fák között. Hogy vajon szégyenlős, riadt szemekkel figyelik-e őt.

Hirtelen csillámló szivárványköd töltötte be az egész tisztást, és Eleanor bőrén csillogó szivárványcseppek jelentek meg.

– Ó!

Eleanor a szemét meresztgetve próbált átlátni a különös ködön.

Amikor a pára felszállt, Eleanor észrevet-
te, hogy egy póni kilép a fák közül, és elin-
dul felé. Csillogó, gesztenyebarna szőre, ho-
mokszínű sörénye, farka, és nagy ibolyakék
szeme volt.

– Segítenél, kérlek? – kérdezte bársonyos
nyerítéssel.